



TAX/MEIO KOTIMONADOYTOY

Αρ. Αδείας
01-1323



● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
 Ὑπόργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
 Χριστοκοπίδου 12, 105 54 – Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
 2103212713 - 2103212107
 e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 64ο – ΤΕΥΧΟΣ 687 ●
 ● ΙΟΥΝΙΟΣ 2022 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Ὁ κόλπος καὶ οἱ κόλποι

Τὸν Θεό Τόν βλέπουμε καί μέ τά σωματικά μας μάτια. Πῶς; Τόν βλέπουμε στά κτίσματά Του, στίς ἐνέργειές Του. Κάθε δημιούργημα τοῦ Θεοῦ εἶναι μία θεοφάνεια. Οἱ ἄπειρες τελειότητες τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτονται μπροστά μας μέ τά θαυμαστά Του ἔργα. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τονίζει τή φανέρωσι τοῦ Θεοῦ στίς καθαρές καρδιές διά μέσου τῶν δημιουργημάτων Του: «Τά ἀόρατα αὐτοῦ ἀπό κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἢ τε αἰδίου αὐτοῦ δύναμις καί θειότης» (Ρωμ. α' 20).

● Ἀμέσως μετά τό Πάσχα ἀκοῦμε τόν ἴδιο τόν Κύριο, τόν ἐν σαρκί φανερωθέντα Θεό, νά τονίζει, καί πῶς ἀόρατος εἶναι ὁ Θεός, ἀλλά καί πῶς φανερώνεται στους ἀνθρώπους. Φανερώνεται διά τοῦ Υἱοῦ Του, πού ἦταν ἀόρατος καί θέλησε νά γίνη ὄρατος. Ἀόρατος στήν οὐσία, ὄρατος στήν ἐν σαρκί παρουσία. «*Θεόν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· ὁ μονογενὴς υἱὸς ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο*» (Ἰωάν. α' 18). Κανένας δέν βλέπει τήν οὐσία τοῦ Θεοῦ. Ἐνας μόνο γνωρίζει τήν οὐσία τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνος πού βρίσκεται ὁ ἴδιος στήν οὐσία τοῦ Θεοῦ Πατρός. Εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ πρό πάντων τῶν αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ Πατρός. Εἶναι ὁ Χριστός. Αὐτός δέν βρίσκεται στά δεξιά τοῦ Πατρός, ἀλλά βρίσκεται στὸν *κόλπον τοῦ Πατρὸς*. Εἶναι ἀχώριστος μέ τὸν Πατέρα. Εἶναι ὁ *μοούσιος* μέ τὸν Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦμα.

● «*Κόλπος*»! Εἶναι τό βάθος τῆς ἀγαπητικῆς σχέσεως τοῦ Υἱοῦ μέ τὸν Πατέρα. Καί εἶναι ὁ μόνος, πού ἔχει ὅλα ὅσα ἔχει καί ὁ Θεός Πατέρας. Ὁ μόνος πού μπορεῖ νά «μᾶς ἐξηγή» τὰ ἀπόρρητα. «*Ἐκεῖνος ἐξηγήσατο*». Ἐκεῖνος μᾶς φανέρωσε τὸν Θεό Πατέρα. Ὁ ἴδιος τονίζει στήν ἀρχιερατικὴ Του προσευχή: «*Ἐφανέρωσά σου τό ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις*» (Ἰωάν. ιζ' 6). Τή λέξι «*κόλπος*» καί τή λέξι «*ἐξηγήσατο*» βλέπουμε στήν κένωσι ἀφ' ἑνὸς τοῦ Χριστοῦ καί ἀφ' ἑτέρου στήν ἀποκάλυψι τῶν ἀληθειῶν Του.

● 1. Ὁ πρῶτος «*κόλπος*» εἶναι ἡ οὐσιαστικὴ Του ἕνωσις μέ τὸν Πατέρα. Ἡ

πρώτη «ἐξήγησις» είναι ἡ φανέρωσις τοῦ Θεοῦ Πατέρα στους ἀνθρώπους.

● 2. Ὁ δεύτερος κόλπος εἶναι ἡ ἔνσαρκη παρουσία τοῦ Χριστοῦ στὴν *παρθενική ὑπαρξί* τῆς Παναγίας Μητέρας. Θέλησε ἀπὸ τὸν κόλπο τοῦ οὐρανοῦ Πατέρα νὰ βρεθῆ σαρκούμενος στὸν κόλπο τῆς ἐπίγειας Μητέρας. «Ὁ Ἀχώρητος παντὶ πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ; Ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς Μητρὸς;» (κάθισμα Χριστουγέννων). Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ σαρκώθηκε καὶ ἔγινε Μονογενὴς Υἱὸς τῆς ἁγίας Μητέρας.

Καὶ τί «ἐξηγήσατο»; Τί φανέρωσε; Φανέρωσε τὴ *σάρκωσί* Του. «Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰωάν. α' 14). Στὸν κόλπο, στὴν ἀγκάλη τῆς Θεομήτορος, ἀναπαύεται ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πού γίνεται καὶ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

● 3. Ὁ τρίτος κόλπος, ὅπου βρέθηκε ὁ Σαρκωμένος Θεὸς Λόγος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι ἡ *γῆ*. «Ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη» (Βαρ. γ' 17). Πῶς νὰ ὑποψιαζόταν ἡ ἀνθρωπότητα, ὅτι στους κόλπους τῆς κρύβει τὸν Δημιουργὸ τοῦ κόσμου πού θέλησε νὰ πολιτογραφηθῆ στὸν πλανήτη τῆς γῆς; Καὶ ἀπὸ τότε ἡ ἀνθρωπότητα ἔχει στους κόλπους τῆς Σωτῆρα καὶ Προστάτη τῆς, τὸν Θεάνθρωπο Χριστό.

Πολλοὶ βέβαια δὲν Τὸν ἔχουν ἐγκλωπώθῃ, δὲν Τὸν ἔχουν ἀποδεχθῆ, δὲν Τὸν ἔχουν ἀγκαλιάσει. Ἐκεῖνος ὁμως τὸ ὑποσχέθηκε: «Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἶμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος· ἀμήν» (Ματθ. κη' 20). Ἐδῶ εἶναι καὶ ἡ «ἐξήγησις» γιὰ τὸν πανανθρώπινο κόλπο τοῦ Χριστοῦ.

● 4. Ὁ τέταρτος κόλπος, ὅπου ἐγκλείεται μὲ ἀπειρη στοργή ὁ Χριστός, εἶναι ἡ *καρδιά* τοῦ πιστοῦ. Καρδιά καθαρὴ δέχεται τὴν κυρία «ἐξήγησις», πού εἶναι ἡ φανέρωσις τοῦ Θεοῦ τῆς ἀλήθειας. «Μακάριοι οἱ καθαρὸί τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁψονται» (Ματθ. ε' 8). Καὶ

ἄλλη «ἐξήγησις» κάνει ὁ Κύριος, πού ἀναπαύεται στὸν κόλπο τῆς ἀναγεννημένης καρδιάς.

—Μέ ἀγαπᾶς μέ ὅλη τὴν καρδιά σου; Δέν θέλω συναισθηματισμούς. Θέλω ἔμπρακτὴ ἀγάπη.

«Ἐάν ἀγαπᾷτέ με τὰς ἐντολάς τὰς ἐμὰς τηρήσετε» (Ἰωάν. ιδ' 15).

Καὶ τρίτη «ἐξήγησις» τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στὸν «κόλπο» μας, στὰ φυλλοκάρδια μας. Εἶναι ἡ φανέρωσις, ἡ ἐπικράτησις τῆς *εἰρήνης*. Τό εὔχεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν» (Κολ. γ' 15).

● 5. Ὁ πέμπτος κόλπος, ὅπου βαθεῖα βρίσκεται ἡ βεβαιότητα τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ *διάνοιά* μας. Στὰ βάθη τῆς διανοίας μας ἔχει ἐδραιωθῆ ἡ *πίστις* στὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία. Καὶ ποιά ἡ «ἐξήγησις» πού δίνει ὁ πιστευόμενος Θεάνθρωπος; Φανερώνει τὴ θεϊκὴ Του ταυτότητα. «Ἐγὼ εἶμι!»! Τό ἀποκαλύπτει ὄχι μέ ἓνα, ἀλλὰ μέ πολλὰ κατηγορήματα. «Ἐγὼ εἶμαι τό φῶς, ἡ ἀλήθεια, ἡ ζωὴ, ἡ ἀνάστασις, ὁ ἄρτος, ἡ θύρα, ὁ ποιμὴν, ἡ ἄμπελος...».

«Ἐξήγησις», φανέρωσις, ἀπόδειξις τῆς ἕδρας Του μέσα στό νοῦ μας, εἶναι καὶ ὁ διασκορπισμὸς τῶν λογισμῶν τῆς ἀμφιβολίας καὶ οἱ λύσεις τῶν ποικίλων ἀποριῶν, «διὰ πολλῶν τεκμηρίων» (Πράξ. α' 3).

● 6. Ὁ ἕκτος κόλπος, ὅπου κρύβεται τό μυστήριο τῆς ἐν Χριστῷ ἀθανάτου ζωῆς εἶναι ὁ *Τάφος*. Θέλησε ὁ Ἰδιος νὰ ὑπνώσῃ στὸν πέτρινο τάφο, γιὰ ν' ἀφυπνώσῃ ἀναστάς τριήμερος (οἶκος Μ. Σαββάτου). Φοβόμαστε τὴν ἀγκαλιά τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου. Ἄλλ' εἴμαστε «συνταφέντες» μέ τὸν Χριστό (Κολοσ. β' 13). Ἡ «ἐξήγησις», ἡ φανέρωσις Του γιὰ τὴν προσάραξί μας μέσα στὸν τάφο, δίνεται μέ τό βροντερό μήνυμα, πού ἐκπέμπουμε στό «Πιστεύω»: «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». Μᾶς ἐξήγησε, μᾶς φανέρω-



12 Ιουνίου: Πεντηκοστής

Πύρινες γλώσσες

Τό θαῦμα τῆς ἐπιφοιτήσεως στήν Ἐκκλησία κατά τήν Πεντηκοστή ἀποτελεῖ τό ἐναρκτήριο γεγονός τοῦ βιβλίου τῶν Πράξεων. Ἡ σχετική διήγησις στό β' κεφάλαιο χωρίζεται σέ πέντε ἐνότητες:

α) Στούς στίχους 1-4 ἐξιστορεῖται μέ παραστατικότητα τό γεγονός τῆς θαυμαστῆς καθόδου τοῦ Πνεύματος στή συγκεντρωμένη κοινότητα.

β) Στούς στίχους 4-13 περιγράφεται ἡ

ἀπήχησις, πού εἶχε στό πλῆθος, καθώς καί ἡ ἀντίδρασίς του, πού χρησιμεύουν ὡς ἀφορμή γιά τήν πρώτη ὁμιλία τοῦ Πέτρου.

γ) Στούς στίχους 14-36 παρουσιάζεται αὐτή ἡ ὁμιλία τοῦ Πέτρου.

δ) Στούς στίχους 37-41 ἐξιστορεῖται τό ἀποτέλεσμα τῆς ὁμιλίας στό συγκεντρωμένο πλῆθος.

ε) Στούς στίχους 42-47 ὁ Λουκάς ὁλοκληρώνει μέ μία δική του σημείωσι σχετικά

σε, μᾶς διαβεβαίωσε: «*Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι ἔρχεται ὥρα ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ καί οἱ ἀκούοντες ζήσονται*» (Ἰωάν. ε' 25-29).

● 7. Ὁ ἔβδομος κόλπος, ὅπου κυριεῖ ὁ Χριστός, εἶναι ἡ *Ἀνάστασις*. Ἡ ζωή μας κυφορεῖται μέσα στή μήτρα τῆς παρουσίας ζωῆς, γιά νά γεννηθοῦμε στή νέα ζωή, πού λέγεται Ἀνάστασις. Ὅσο κι ἂν εἶναι φουρτουνιασμένη ἡ θάλασσα τῆς παρουσίας ζωῆς, στά βάθη της ἐπικρατεῖ *γαλήνη*. Εἶναι ἡ Ἀνάστασις τῆς ζωῆς, ἡ Ἀνάστασις τῶν νεκρῶν.

Ἡ «*ἐξήγησις*», ἡ φανέρωσις τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως, εἶναι τά λόγια τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στήν ἀρχιερατική Του προσευχή: «*Πάτερ, θέλω ἵνα ὅπου εἰμί ἐγώ κάκεῖνοι ὡσι μετ' ἐμοῦ*» (Ἰωάν. ιζ' 24).

Ἀπό *κόλπο* σέ *κόλπο*, ἀπό ἀγκαλιά σέ ἀγκαλιά. Ἀπό τήν ἀγκαλιά τῆς κυφορίας στήν ἀγκαλιά τῆς οικογενειακῆς ζωῆς. Ἀπό τήν ἀγκαλιά τῆς οικογενειακῆς ζωῆς στήν ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλη-

σίας. Ἀπό τήν ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας στήν ἀγκαλιά τῆς μετανοίας. Ἀπό τήν ἀγκαλιά τῆς μετανοίας στήν ἀγκαλιά τῆς ἐλπίδας. Ἀπό τήν ἀγκαλιά τῆς ἐλπίδας στήν ἀγκαλιά τῆς αἰώνιας ζωῆς διά τῆς ἀναστάσεως.

● 8. Ὁ ὄγδοος κόλπος, ὅπου ἐλλιμενίζεται ἡ ζωή μας καί ἀνακουφίζεται, εἶναι ἡ *Ἐκκλησία*. Μπαίνει ὁ Χριστός μέσα μας καί μπαίνουμε κι ἐμεῖς μέσα στόν Χριστό. Ὅπως ὁ Ἰωάννης, ὁ μαθητής τῆς ἀγάπης καί θεολόγος, ἦταν γυρμένος κατά τόν Μυστικό Δεῖπνο «*ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἰησοῦ*» (Ἰωάν. ιγ' 23), ἔτσι κι ἐμεῖς κατά τή σῦναξι τῆς Ἐκκλησίας καί τή μετοχή στή θεία Εὐχαριστία. Βρισκόμαστε στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας.

Καί ἡ «*ἐξήγησις*», ἡ φανέρωσις, πού μᾶς χαρίζει ὁ Χριστός; «*Τοῦτό ἐστι τό Σῶμά μου... Τοῦτό ἐστι τό Αἷμά μου*». Ἐμεῖς μέσα στό Χριστό καί ὁ Χριστός μέσα σέ μᾶς. «*Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει, καί γώ ἐν αὐτῷ*» (Ἰωάν. στ' 56).

Ἀρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

μέ τήν πίστι, τή λατρεία καί τήν ὀργάνωσι τῆς πρώτης κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἡ Πεντηκοστή εἶναι γεγονός, πού κατακλείει μία ἱστορική περίοδο καί ἐγκαινιάζει μία νέα. Εἶναι ἀποφασιστικό γεγονός τῆς θείας Οἰκονομίας, πού εἶχε ἐξαγγελθῆ καί ἡ πλήρωσίς του εἶναι ἱστορική ἀνάγκη. «Καί ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καί ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καί ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καί ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καί ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι» (Πράξ. 1-4).

● Ἡ ἐκλογή τῆς ἡμέρας τῆς ἐβραϊκῆς Πεντηκοστῆς δέν εἶναι τυχαία. Ἦσαν συναγμένοι στό ὑπερῶο «ὁμοθυμαδόν» «ἅπαντες» (στ. 1). Προφανῶς ἐννοοῦνται ὅλοι οἱ μαθητές, καί οἱ δώδεκα καί οἱ λοιποί, πού συμποσοῦνται στοὺς ἑκατὸν εἴκοσι. Ἡ δωρεὰ τοῦ Πνεύματος δέν χορηγεῖται ἀποκλειστικά στοὺς ἀποστόλους, ἀλλὰ σέ ὀλόκληρη τὴν κοινότητα.

● «Ἄφνω» (στ. 2)! Ἕνα ἔκτακτο, ἀλλὰ ἐντελῶς «φυσικό» γεγονός αἰφνιδιάζει τὴν συγκεκριμένη κοινότητα τῶν πρώτων χριστιανῶν. Εἶναι γεγονός θείας πρωτοβουλίας καί παρουσίας, ἀντικειμενικό.

Ἡ Λουκᾶς διηγεῖται, ὅτι ἔγινε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ «ἦχος» (στ. 2). Ὁ ἦχος, ὅπως τὸ φῶς καί ἡ νεφέλη, εἶναι στήν Παλαιά Διαθήκη συνοδευτικά στοιχεῖα πραγματικῆς θεοφανείας (Β' Βασ. ε' 24. Γ' Βασ. ιθ' 12. Ψαλμ. 103,4). Ἡ φερομένη «πνοή» εἶναι ὁρατός συμβολισμὸς τοῦ Πνεύματος, πού ἀναγγέλλει ἢ συνοδεύει τὴν ἔλευσι τοῦ Θεοῦ. Ὡς πνοή τὸ Πνεῦμα εἶναι τὸ δημιουργικό στοιχεῖο τοῦ Θεοῦ, πού ζωοποιεῖ, ἀναδημιουργεῖ τὸν ἄνθρωπο καί τὸν κόσμον (Γεν. β' 7). Ἡ δὲ στέρησις Του συνεπιφέρει τὸ θάνατο (Ψαλμ. 103,29). Σχετικὴ μέ τὸ φύσημα, τὴν πνοή, εἶναι καί ἡ προφητεία τοῦ Ἰεζεκιήλ, ὅπου ζωογονοῦνται τὰ νεκρά

ὅστ'α μέ τὸ φύσημα τῶν τεσσάρων πνευμάτων (Ἰεζ. λζ' 9-14).

● Τὸ Πνεῦμα μέ τὴ μορφὴ τῆς βίαιης πνοῆς «ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον» (στ. 2). Ὁ οἶκος συμβολίζει καί τὴν οἰκουμένην, ὅλον τὸν κόσμον.

● «Καί ὤφθησαν αὐτοῖς γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός» (στ. 3). Τὸ ἠχητικὸ φαινόμενο τῆς βίαιης πνοῆς γίνεται καί ὀπτικό, πού θά καταλήξῃ σέ προσωπικὴ ἐμπειρία τῶν μαθητῶν. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ μπορεῖ νά κατανοηθῆ μέ βási παράλληλες διηγήσεις θεοφανειῶν ἀπὸ τὴν Παλαιά Διαθήκη. Τὸ πῦρ εἶναι σημεῖο φανερώσεως τῆς θείας δόξας (Ἐξόδ. γ' 2), πού εἶναι προσιτό στίς ἀνθρώπινες αἰσθήσεις. Συμβολίζει καί τὴν καθαρτικὴ καί ἁγιαστικὴ ἐνέργεια τοῦ Πνεύματος (Ἡσ. στ' 6). Ἐδῶ τὸ πῦρ συμβολίζει γιὰ μοναδική φορά τὸ Πνεῦμα. Ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς εἶχε ἐνωρίτερα ἀναγγεῖλει: «Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρί» (Λουκ. γ' 18).

● Γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῶν Ἀποστόλων λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Εἰ μὴ ἦν ἀληθὴς ἡ ἀνάστασις, πλάσαι αὐτὴν οὐκ ἠδύναντο· τοῦτο οὐδέ λόγου δεῖται. Τίνι γάρ οἱ ἀπόστολοι ἐθάρρουν; Τῇ δεινότητι τῶν λόγων; Ἀλλὰ πάντων ἦσαν ἀμαθέστεροι; Ἀλλὰ τῇ περιουσίᾳ τῶν χρημάτων; Ἀλλ' οὐδέ ράβδον, οὐδέ ὑποδήματα εἶχον. Ἀλλὰ τῇ περιφανείᾳ τοῦ γένους; Ἀλλ' εὐτελεῖς ἦσαν καὶ ἐξ εὐτελῶν. Ἀλλὰ τῷ μεγέθει τῆς πατρίδος; Ἀλλὰ ἀπὸ χωρίων ἦσαν ἀσῆμων. Ἀλλὰ τῷ πλήθει τῶ ἑαυτῶν; Ἀλλὰ τῶν ἑνδεκα οὐκ ἦσαν πλείους, καὶ αὐτοὶ δὲ διεσπάρησαν». (Ε.Π.Ε. 12,370). Μετάφρασις: Ἄν δέν ἦταν πραγματικὴ ἡ ἀνάστασις, δέν θά μποροῦσαν νά τὴν πλάσουν μέ τὴ φαντασία τους. Αὐτὸ δέν χρειάζεται ἀποδειξί. Διότι σέ τί θά βασίζονταν γιὰ τὸ ἔργο τους; Στὴ δεινότητα τῶν λόγων; Μά ἦσαν οἱ πιὸ ἀγράμματοι ἀπὸ ὅλους. Μήπως στά πολλά χρήματα; Μά οὔτε ραβδί δέν εἶχαν, οὔτε ὑποδήματα. Στὴν εὐγενῆ καταγωγὴ τους; Μά ἦσαν ἄσημοι, καταγόμενοι ἀπὸ ἀσήμους. Στὴ μεγάλη τους πατρίδα; Μά κατάγονταν ἀπὸ ἄσημα χωριά. Στὸ μεγάλο ἀριθμὸ τους; Μά πάνω ἀπὸ ἑντεκα δέν ἦσαν, καί αὐτοὶ μάλιστα διεσπαρμένοι.

Ἀγιοπνευματική γλωσσολαλία

Ἡ «γλῶσσα» ὡς συμβολική μορφή τοῦ Πνεύματος δηλώνει τό ὄργανο τῆς ὁμιλίας, μέ τό ὅποιο θά ἐξαγγελθοῦν τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Λουκᾶς ὑπονοεῖ τό Πνεῦμα ὡς ἐνιαία καί ἐνοποιοῦσα δύναμι («διαμεριζόμεναι» -στ. 3), ἡ ὁποία διαμερίζεται ἀμερίστα καί παραμένει στά ἐπί μέρους πρόσωπα (ιδέ καί «Πνεύματος Ἁγίου μερισμόν», Ἑβρ. β' 4). Τοῦτο ἐπιβεβαιώνει ἀκριβῶς ἡ ἐπεξηγηματική πρότασις «Ἐκάθισεν ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν» (στ. 3). Τό «ἐκάθισεν» ἐπεξηγεῖται μέ τή χαρακτηριστική φράσι «Καί ἐπλήσθησαν πάντες Πνεύματος Ἁγίου» (στ.4). Τό «πληροῦν» δηλώνει τό πλήρωμα, καί ὄχι ἐπί μέρους δωρεές τοῦ Πνεύματος. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον εἶναι δωρεά, πού συνεχῶς ἀνανεώνεται καί ἀνακαινίζει.

- «Πάντες». Δηλώνει, ὅτι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον παρέχεται στό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, καί ὄχι μόνο στούς μαθητές.

- Ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Πνεύματος στούς μαθητές βεβαιώνεται ἀμέσως μέ ἓνα ἐκπληκτικό φαινόμενο: «Ἦρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις» (στ. 4). «Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνῆλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἷς ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν» (Πράξ. β' 5-6).

- Ἄς ὑποθέσουμε, ὅτι ἐρχόταν τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἀλλά διαφορετικά, μέ ἄλλο ἐνεργειακό συμβολισμό. Ὅχι «ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν», ἀλλ' ἐρχόταν ἢ ὡς ξίφος καί γροθιά ἢ ὡς νεκρική σιγή. Τό πρῶτο θά ἔδειχνε τό δυναμισμό του. Τό ἄλλο θά ἔδειχνε τό μυστικισμό του.

Δέν ἦρθε ὡς ξίφος: Θά ἦταν ἐπιβολή. Δέν εἶναι ἀνατροπή τῆς ἐλευθερίας. Σέβεται τὴν ἐλευθερία.

Οὔτε ὁμως ὡς σιγή καί κοιμισμένη κατάστασις.

- Ἦρθε ὡς λόγος. Συνέχεια τῆς παρουσίας τοῦ Λόγου. Ὁ Λόγος ἐκεῖ ἐγινε σάρκα. Ὁ λόγος ἐδῶ ἔρχεται πύρινος, ν' ἀνάψη

φωτιές. «Πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν», εἶχε πεῖ ὁ Χριστός (Λουκ. ιβ' 49). Ἦρθε ὡς λόγος, γιατί τό Εὐαγγέλιο, ἡ Ἀλήθεια, διά ρήματος Χριστοῦ (Ρωμ. ι' 17). Ἦρθε καί ὡς βιαία πνοή. Πνοή ὁμως βιαία, ὄχι ἐξουσία βιαία. Ὁ βίαιος ἄνεμος καθαρίζει τὴν ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τοὺς ρύπους, πότε; Ὅταν εἶναι καθαρός. Καί τό Πνεῦμα εἶναι καθαρὸν καί καθαρίζον.

- Ἄς ὑποθέσουμε, λοιπόν, ὅτι ἐρχόταν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὅπως καί ἦρθε, ὄχι ὁμως ὡς γλώσσες, ἀλλ' ὡς γλῶσσα. Κάτι τέτοιο θά σήμαινε ρατσισμός. Δέν θά ἦταν ἀγάπη καί προσφορά γιὰ ὅλους. «Ἦρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις, καθὼς τό Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι» (στ. 4). Ἄν ἐρχόταν μὲν ὡς γλώσσες, ἀλλά ὡς συγγενεῖς γλώσσες; Θά εἶχαμε διάκρισι γλωσσῶν, διάκρισι φυλῶν, διάκρισι λαῶν. Μά ἡ διάκρισις καταργήθηκε ἀπὸ τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (Γαλ. γ' 8 -Κολ. γ' 11). Ἄνάμεσα στίς γλώσσες πού μίλησε ὁ Θεός Λόγος διά τῶν Ἀποστόλων, ἦσαν καί φτωχές καί ἀρμονικές, καί σπάνιες καί διαδεδομένες. Πάντως τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἦλθε «ἐν ἑτέραις γλώσσαις».

- Δέν ὑπάρχει γιὰ τόν Θεό μία γλῶσσα. Δέν ὑπάρχει ἱερὴ γλῶσσα. Ποτέ τό ἐργαλεῖο πού χτίζει ἓνα Ναὸ δέν εἶναι ἱερό. Ὁ Ναός εἶναι ἱερός. Ἡ γλῶσσα εἶναι ἐργαλεῖο. Μερικές γλώσσες εἶναι ὅπως δὴ ποτε πιὸ ἀκριβεῖς σέ διατύπωσι καί σέ κυριολεξία, αὐτό ὁμως δέν σημαίνει ὅτι δέν εἶναι ἀπλῶς ἐργαλεῖα.

Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐρχόταν, ὅπως ἦρθε, ὅτι φώτιζε τοὺς ἀγραμμάτους ὅπως τοὺς φώτισε, ὅτι γίνονταν πολὺγλωσσοι, ὅπως καί ἐγιναν! Ἄν ὁμως δέν ὑπῆρχαν αὐτιά νά τοὺς ἀκούσουν; Ἦ, ἂν ὑπῆρχαν αὐτιά, ἀλλά δέν καταλάβαιναν τίποτε ἀπὸ ὅσα ἔλεγαν οἱ Ἀπόστολοι; Θά περνούσαμε ἀμέσως στό ἀντίθετο: Ἄντι γιὰ Πνεῦμα ἐλευθερίας, θά εἶχαμε μαγική περιέργεια.

- Σύμφωνα μέ τό Γεν. ια' 1 οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὸν κατακλυσμὸ μιλοῦσαν «μιᾶ φωνῇ». Μέ τὴν οἰκοδομὴ τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ ὁ Θεός τιμώρησε τὴν ὑπεροψία

τους: «Δεῦτε καὶ καταβάντες συγγέομεν ἐκεῖ αὐτῶν τὴν γλῶσσαν...» (Γεν. στ' 7). Ὁ Ἰησοῦς εἶχε προαναγγεῖλει στους μαθητές Του, ὅτι «γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς» (Μάρκ. ιστ' 17).

Ἐδῶ ἀκριβῶς φαίνεται καὶ ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴν πολυγλωσσία, πού ἀξιῶθησαν οἱ μαθητές νά μιλήσουν στὴν Πεντηκοστή καὶ στὴ γλωσσολαλία τῆς Βαβέλ ἢ τῆ γλωσσολαλία, πού ὡς χάρισμα βλέπουμε στό ιβ' κεφ. τῆς Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς. Τό χάρισμα τῶν ἀποστόλων τῆς Πεντηκοστῆς ἀναφερόταν σέ ὑπαρκτές γλώσσες. Ὅπως σημειώνεται παρακάτω, ἄκουγαν οἱ κάτοικοι διαφόρων χωρῶν καὶ πόλεων, καθένας τὴ δική του γλῶσσα. Δηλαδή, οἱ ἀπόστολοι δέν ἦσαν γλωσσοπλάστες. Ἐνῶ στὴ Βαβέλ καὶ στὴ γλωσσολαλία τῆς Α' Κορινθίους, πού γιὰ λίγο λειτούργησε, ἀκούγονταν ἀνύπαρκτες καὶ ἐπομένως ἀκαταλαβίστικες γλώσσες.

Στὴν περίπτωσι τῆς Πεντηκοστῆς ἔχουμε γλωσσολαλία ἱεραποστολῆς καὶ οἰκοδομῆς. Στὴ γλωσσολαλία τῆς Βαβέλ εἶχαμε πολυγλωσσία σατανικῆς συγχύσεως. Στὴ γλωσσολαλία τῆς Α' Κορινθίους εἶχαμε χάρισμα ἐπιδεικτικό, πού ὁ ἀπόστ. Παῦλος τό ἀκύρωσε γιὰτί δέν οἰκοδομοῦσε.

● Ὁ Λουκᾶς γιὰ τό θεοφανικό γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς, προτοῦ νά δηλώσῃ τίς συνέπειές του, παρεμβάλλει μία εἰσαγωγική σημείωσι σχετικὰ μέ τό πλήθος, πού ἔγιναν μάρτυρες τῆς ἐπιφοιτήσεως. Τό «ἦσαν κατοικοῦντες» (στ. 5) δηλώνει μόνιμη ἐγκατάστασι καὶ μέ τὴν ἔννοια αὐτὴ ἀναφέρεται στους Ἰουδαίους τῆς διασπορᾶς καὶ ἐν μέρει στους προσηλύτους, πού εἶχαν ἐγκατασταθῆ στό Ἱεροσόλυμα. Πρόκειται γιὰ εὐλαβεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀνέμεναν στὴν ἱερὴ πόλι τὴν ἐκπλήρωσι τῶν ἐσχατολογικῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ. «Προσδεχόμενοι λύτρωσιν ἐν Ἱερουσαλήμ» (Λουκ. β' 38).

● Ὁ λόγος «ἀπό παντός ἔθνος τῶν ὑπὸ τόν οὐρανόν» (στ. 5) ἀναφέρεται στό οἰκουμενικό κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου.

● Μέ τό στίχο 6 ὁ Λουκᾶς περιγράφει τὴν

ἀντίδρασι τοῦ πλήθους. Μέ τόν ὄρο «φωνή» ἐπεξηγεῖ τόν ὁρατό τρόπο τῆς παρουσίας καὶ δράσεως τοῦ Πνεύματος. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ, πού μετατρέπεται σέ λόγο ἀνθρώπινο. Τό γεγονός τῆς βίαιης φωνῆς προκάλεσε σύγχυσι στό πλήθος τῶν Ἱεροσολύμων. Ἡ σύγχυσις αὐτὴ ἀποδίδεται στό γεγονός, ὅτι «ἤκουον εἰς ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν» (στ. 6). Πρόκειται γιὰ θαῦμα ἀκοῆς, πού διεπίστωσε τό πλήθος, καὶ μάλιστα γιὰ μία φωνή, πού ἔφτασε ὡς κατ' ἀνοητὴ διάλεκτος στά αὐτιά τοῦ πλήθους.

Καθένας στὴ διάλεκτό του

Οἱ ἀπόστολοι ἄρχισαν νά μιλᾶνε πρὸς τό συγκεντρωμένο πλήθος σέ διάφορες γλώσσες, ὥστε καθένας ἄκουγε στὴ δική του γλῶσσα τό κήρυγμα τῶν ἀποστόλων. Καὶ αὐτό ἦταν πού προκάλεσε τὴν ἐκπληξί τους. «Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἰδοῦ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ἧ ἔγεννήθημεν; Πάρθοι καὶ Μηδοὶ καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρήτες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;» (στ. 7-11).

● Τό «ἐξίσταντο» καὶ τό «ἐθαύμαζον» πρόκειται γιὰ ταυτολογία, πού δηλώνει μέ ἔμφασι τό δέος πού προξένησε τό πρωτοφανές γεγονός. Οἱ ἀκροατές γνώριζαν τὴν καταγωγή τῶν ἀποστόλων, ἢ τὴν ἀντελήφθησαν, λόγω τῆς ιδιωματοικῆς προφορᾶς τους. Γνώριζαν ἀκόμα, ὅτι οἱ ἀπόστολοι δέν εἶχαν καμία ἰδιαίτερη μόρφωσι.

● Ὁ κατάλογος τῶν ἐθνῶν, ἀναφέρεται σέ Ἰουδαίους στό θρήσκευμα, πού προέρχονταν ὁμως ἀπὸ διάφορες χώρες καὶ ὁ καθένας εἶχε ὡς μητρικὴ του γλῶσσα ἐκείνη

του τόπου πού είχε γεννηθῆ. Καί ἄλλοι μὲν ἦσαν Ἰουδαῖοι ἐκ γενετῆς, ἄλλοι δὲ ἦσαν πρῶην ἐθνικοί (εἰδωλολάτρες), πού εἶχαν προσηλυτισθῆ στήν Ἰουδαϊκή θρησκεία.

- Στήν Πεντηκοστή οἱ ἄνθρωποι δέν θαυμάζουν περίεργα καί δέν προσεγγίζουν μέ μαγικό τρόπο. Δέν ζητοῦν μία εὐλογία τῶν Ἀποστόλων, ἕνα ἀπλῶς ἄγγιγμά τους, μία ἀκατανόητη εὐχή τους. Ἐδῶ ὅλοι, καί θαυμάζουν καί κατανοοῦν καί κινοῦνται σέ ἐνέργεια. «Ἐξίσταντο πάντες καί ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἰδοῦ πάντες οὗτοι εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καί πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδία διαλέκτῳ ἡμῶν, ἐν ἧ ἐγεννήθημεν;...» (στ. 7).

- Στή συνέχεια ὑποδέχτηκαν εὐχάριστα τό λόγο. «Ἀσμένως ἀπεδέξαντο τόν λόγον» (Πράξ. κα' 17).

- Στή συνέχεια ρώτησαν:

—Τί κάνουμε τώρα:

«Τί ποιήσομεν;». Ὁ λόγος πῆρε σάρκα μετανοίας. Δίδεται ἡ ἀπάντησις: «Μετανοήσατε καί βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Πράξ. β' 38).

- Στή συνέχεια: Ὁ λόγος ἔγινε πίστις: «Ἐπίστευσαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαί ὡσεὶ τρισχίλιοι» (Πράξ. β' 41).

- Στή συνέχεια: Ὁ λόγος ἔγινε κοινῶν ἡ προσώπων (Πράξ. β' 44. δ' 32).

Θαυμασμός καί χλευασμός

Μέ τό «ἐξίσταντο» καί «διηπόρουν» περιγράφει ὁ Λουκᾶς τήν κατάπληξι καί ἀμηχανία τοῦ πλήθους μπροστά στό ἀκατανόητο γεγονός. Οἱ ἀκούοντες χωρίζονται σέ δύο ὁμάδες. Ἡ μία: Ἐκεῖνοι πού διερωτῶνται: «Τί εἶναι αὐτό;». Καί ἦσαν αὐτοὶ οἱ πλεῖστοι. Ἡ ἄλλη: Ἐκεῖνοι πού χλεύαζαν. Καί αὐτοὶ ἦσαν ἐλάχιστοι. «Ἐξίσταντο δὲ πάντες καί διηπόρουν, ἄλλος πρὸς ἄλλον λέγοντες· Τί ἂν θέλοι τοῦτο εἶναι; Ἔτεροι δὲ χλευάζοντες ἔλεγον ὅτι γλεύκους μεμεστωμένοι εἰσὶ» (στ. 12-13). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ναί, ἔμεναν ἐκστατικοὶ

ὅλοι (οἱ εὐλαβεῖς) καί ἀποροῦσαν καί ἔλεγον ὁ ἕνας στὸν ἄλλο· “Τί ἄραγε νὰ σημαίνει αὐτό;”. Ἄλλοι δὲ χλεύαζαν καί ἔλεγαν· “Εἶναι μεθυσμένοι”».

- Οἱ πῶς εὐσεβεῖς καί λογικοὶ διερωτῶντο, τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τὰ παράδοξα αὐτά φαινόμενα. Καταλαβαίνουν, ὅτι πρόκειται γιὰ θεῖα καί οὐράνια μηνύματα καί ἀναζητοῦν τό βαθύτερο νόημά τους.

- Αὐτοὶ πού χλεύαζαν, ἦσαν οἱ φανατικοὶ ἐχθροὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Καί ἀφοῦ δέν εἶχαν λογικό ἐπιχείρημα νὰ ἐξηγήσουν τήν ἔξαρσι τῶν ἀποστόλων, ἰσχυρίζονταν τό ἀνόητο, ὅτι τάχα ἦσαν μεθυσμένοι.

- Εἶναι σημαντικό, ὅτι στήν Α' Κορινθίους (ιδ' 23) ὁ ἀπόστολος Παῦλος γνωρίζει ὡς ἀρνητικό τό «μαίνεσθαι», ἐνῶ κατὰ τήν ἀπολογία του μπροστά στὸν ἡγεμόνα Φῆστο (Πράξ. κατ' 24-25) δίνει σ' αὐτόν τήν ἐντύπωση, ὅτι «μαίνεται». Εἶναι τό κήρυγμα τοῦ καινοῦ εὐαγγελίου, πού στήν κρίσι τῶν δυσπίστων ἀκροατῶν συγχέεται μέ τὴ μανία. Ἡ μανία εἶναι ἐνέργεια τοῦ πονηροῦ πνεύματος. Ὁ θαυμασμός εἶναι δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτό παρακαλοῦμε νὰ σκηνώνη μέσα μας. «Πνεῦμα Ἅγιον, ἐλθέ καί σκήνωσον ἐν ἡμῖν».

π. Δ. Α.



ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Μικρό εὐχολόγιο μεταφρασμένο

Εκαλός λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας μας π. **Θεοδόσιος Μαρτζοῦχος**, πνευματικό ἀνάστημα τοῦ ἐναρέτου καί σοφοῦ ἐπισκόπου μακαριστοῦ Μελετίου Καλαμαρά (μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης), ἔφερε εἰς φῶς μία ἀκόμη προσπάθειά του πρὸς κατανόησι τῶν προσευχῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ π. Θεοδόσιος ἔχει ἀπὸ τὸν Θεὸ τὴν ἀγάπη καί τὸ χάρισμα. Ἀγάπη νὰ χαρίζη τίς ἱερές ἀκολουθίες στό λαό τοῦ Θεοῦ κατὰ τρόπο **κατανοητό**. Ἀγάπη στό Ἅγιο Πνεῦμα, πού ἐνεργεῖ πάντοτε καί σήμερα, ἐκφραζόμενο μέ «εὐσημον λόγον» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 9), ὅπως τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Ἀγάπη τοῦ λειτουργοῦ τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν σημαίνει: Ὅσα λέγει ἢ ψάλλει, νὰ τὰ λέγη καί νὰ τὰ ψάλλῃ «πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 12).

• Ἡ νέα προσπάθεια τοῦ λογίου πρεσβυτέρου ἀρχιμ. Θεοδοσίου Μαρτζοῦχου ἔχει τὸν τίτλο: **«Μικρό Εὐχολόγιο (στή δημοτική)»**. Στόν πρόλογο τοῦ σχετικοῦ βιβλίου του σημειώνει καί τὰ ἑξῆς:

«Τὰ μυστήρια καί τίς εὐχές φυσικά δέν πρέπει νὰ τὰ... ὑφίστανται οἱ χριστιανοί, ἀλλά νὰ τὰ... ἐνεργοῦν! Προσεύχονται, πρέπει νὰ προσεύχονται, μαζί μέ τὸν ἱερέα, ἐκζητοῦντες τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Κάτι τέτοιο ὅμως εἶναι πλέον ἀδύνατο γιά τὴ συντριπτικὴ πλειονότητα τῶν πιστῶν καί δυστυχῶς οἱ χριστιανοί μας περιορίζονται στήν τραγικὴ παράκληση - προτροπὴ: “Διάβασέ μου, πάτερ, μία εὐχή”...

Ἐλπίζουμε καί εὐχόμεσθε νὰ ἰσχύσει ἐκεῖνος ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος: “Μὴ σοφίζου ἐν προσευχῆς σου ρήμασι· παιδῶν γάρ πολλάκις ψελλίσματα ἀπλά καί ἀποίικια, τὸν Πατέρα αὐτῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἐθεράπευσαν”. Δηλαδή; “Μὴν ἐπιδεικνύεις φιλοτιμία νὰ προσεύχεσαι μέ ὁμορφες λέξεις, γιὰτί πολλές φορές ψελλίσματα μικρῶν παιδιῶν, ἀπλά καί χωρὶς ὁμορφῆ διατύπωση, ἱκανοποίησαν πάρα πολύ τὸν Πατέρα τους, τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς”».

• Παραθέτουμε τρεῖς εὐχές, ὅπως τίς ἀποδίδει στήν καθομιλουμένη ὁ π. Θεοδόσιος.

• Ἡ μία εἶναι ἡ Εὐχὴ τὴν πρώτη ἡμέρα **γεννήσεως παιδιοῦ**:

«Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, Σὺ πού ἦρθες στόν κόσμο καί ἔγινες ἄνθρωπος γιά τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, ἔλα καί σ’ αὐτὸ τό σπίτι καί σ’ αὐτούς πού κατοικοῦν σ’ αὐτό, καί εὐλόγησέ τους μαζί μέ τὸ νεογέννητο βρέφος τους. Δώρησε σ’ αὐτούς τὴν εὐλογία καί τὸν ἁγιασμό Σου μέ τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Σου Πνεύματος.

Ζωογόνησε τὸ νήπιο καί τὴν μητέρα του. Εὐδόκησε νὰ διαφυλαχθοῦν ἀνώτεροι τῆς κακίας τοῦ διαβόλου. Ἐλευθέρωσε τους ἀπὸ κάθε βασκανία, φθόνο, ζήλια ἢ ἐπιβουλή. Ἀξίωσε τὸ νήπιο νὰ λάβει τὸ ἅγιο Βάπτισμα καί τὴν “σφραγίδα” τῆς χάριτος τοῦ Μυστηρίου τοῦ ἁγίου Χρίσματος, καί νὰ μετάσχει στό Ἅγιο Σῶμα καί τὸ Τίμιο Αἷμα Σου, στήν ἁγία Εὐχαριστία τῆς Ἐκκλησίας Σου.

Τὴν δούλη σου (τὴν μητέρα τοῦ βρέφους) προστάτευσέ την καί ἀπάλλαξέ την

ἀπό κάθε πόνο και ἀνάγκη. Και περίθαλψέ την μέ ἀγγέλους Σου φαιδρούς και φωτεινούς.

Σύ εἶσαι, Κύριε, ἡ ἀσφάλεια και ὁ ἀγιασμός μας και σέ Σένα ἀναπέμπουμε δόξα μαζί μέ τόν Πατέρα και τό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα και πάντοτε και στούς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἄμην».

● Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ Εὐχή νηπίου τήν **ὀγδόη ἡμέρα τῆς γεννήσεως** (ὄνοματοδοσία):

«Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, Σέ ἱκετεύουμε και Σέ παρακαλοῦμε: Νά “φωτίσει” τό φῶς τοῦ προσώπου Σου τό βρέφος τοῦτο και νά “σημειωθεί” ὁ Σταυρός τοῦ μονογενοῦς Σου Υἱοῦ, στήν καρδιά και στίς σκέψεις του, ὥστε νά ἐννοήσει τήν ματαιότητα τοῦ κόσμου και τήν πονηρία τοῦ ἐχθροῦ - διαβόλου και νά ἀκολουθήσει μέ ὅλη του τήν ψυχή τίς ἐντολές Σου.

Δῶσε, Κύριε, νά παραμείνει “ἀνεξάρνητον”, νά μὴν ἀρνηθεῖ ποτέ τό ἅγιο ὄνομά Σου και τήν πίστη στό δικό Σου Πρόσωπο. Δῶσε μέ τό Βάπτισμα νά ἐνωθεῖ στό Σῶμα Σου τήν Ἁγία Ἐκκλησία. Και νά ἀγιασθεῖ μέ τά “φρικτά” τῆς Μυστήρια.

Δῶσε νά ζήσει κατά τίς ἐντολές Σου, νά φέρει μέ χαρά πάνω του ἀκέραιη και ἄθραυστη τήν σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, και ἔτσι νά κερδίση τήν Βασιλεία Σου, μέ τήν χάρη και τήν φιλανθρωπία τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ Σου και τοῦ Παναγίου και ἀγαθοῦ Σου Πνεύματος».

● Ἡ τρίτη εἶναι ἡ Εὐχή ὅταν ἐκκλησιάζεται τό βρέφος τήν 40ῆ ἡμέρα (**Σαραντισμός**).

«Κύριε και Θεέ, Παντοκράτορ, Πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἐσένα πού δημιούργησες κάθε φύση, λογική και ἄλογη μέ τόν Λόγο Σου, Ἐσένα πού ἀπό τήν ἀνυπαρξία ἔφερες σέ ὕπαρξη τά πάντα, Ἐσένα πιστεύουμε και παρακαλοῦμε· Τήν δούλη σου (τήν μητέρα), τήν ὁποία διέσωσες ἀβλαβῆ σ’ ὅλη τήν περιπέτεια τῆς ἐγκυμοσύνης και τῆς γεννήσεως, ἐλέησέ την και καθάρισέ την ἀπό κάθε ἁμαρτία, τώρα πού προσέρχεται στήν Ἁγία Σου Ἐκκλησία. Και ἀξίωσέ την νά μετάσχει στήν Ἁγία Εὐχαριστία και σέ ὅλα τά ἅγια Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας Σου.

Και τό παιδί πού γέννησε, εὐλόγησέ το, αὔξησέ τό σωματικά, ἀγίασέ το, δώστου σύνεση, φρόνηση, ἀριότητα σκέψης· ἀφοῦ Ἐσύ, Κύριε, τό παρήγαγες και τοῦ ἔδειξες τό αἰσθητό φῶς, ὥστε νά καταξιωθεῖ, διά τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος και τοῦ δικοῦ Σου νοητοῦ Φωτός νά συναριθμηθεῖ στά μέλη τοῦ δικοῦ Σου ποιμνίου, στήν ἅγια Σου Ἐκκλησία, μέσω τοῦ μονογενοῦς Σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, μαζί μέ τόν ὁποῖο, καθώς και μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, εἶσαι δοξασμένος...

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Σύ πού τήν τεσσαρακοστή ἡμέρα προσφέρθηκες σάν βρέφος στό ναό τοῦ Σολομῶντος ἀπό τήν Ἁγία Μητέρα Σου, τήν ἀπειρόγαμο Μαρία, και βαστάχθηκες στήν ἀγκαλιά τοῦ δικαίου Συμεών, Σύ, Παντοκράτορ Κύριε, εὐλόγησε αὐτό τό βρέφος και κατενόδωσέ το σέ κάθε καλό και ἀποδεκτό ἀπό Σένα ἔργο, ἀποσοβώντας ἀπό αὐτό κάθε δαιμονική ἐνέργεια, μέ τήν σημείωση πάνω του, τοῦ τύπου τοῦ Σταυροῦ Σου.

Ἐσύ φυλάσσεις και τά νήπια, Κύριε... Σέ Σένα πρέπει, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, δόξα και εὐχαριστία και προσκύνηση μαζί μέ τόν ἀναρχο Πατέρα και τό Πανάγιο και ἀγαθό και ζωοποιό Πνεῦμα, τώρα και πάντοτε και στούς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἄμην».

Γνωριμία μέ τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Νόμοι αντιστρατευόμενοι

Ρωμ. ζ' 21-22

Συναίσθησις τῆς καταστάσεως (στ. 21)

Μόνος δύσκολα κανείς παλεύει. Ὁ ἄνθρωπος θέλει μέ κάποιον νά συνδέεται. Μέ κάποιον νά συμφωνῆ. Θέλει κάποιος νά τοῦ συμπαραστέκεται. Κάποιος νά τόν βοηθῆ. Κάποιος νά τόν ἐνισχύη στήν ἐπίτευξι τοῦ σκοποῦ του. Ἐνας τέτοιος συμπαραστάτης παρουσιάζεται ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ, συγκεκριμένα ὁ Μωσαϊκός, γιά τόν ὁποῖον μιλάει ὁ Παῦλος στήν πρὸς Ρωμαίους.

• Τί θέλει ὁ ἄνθρωπος; Στήν προπρωτική του κατάστασι θέλει «ποιεῖν τό καλόν» (στ. 21). Αὐτό τό θέλω παρέμεινε καί μετά τήν πτώσι. Ὅσο καί ἂν ἡ ἁμαρτία τόν καταπιέζη, ἐκείνος, καί αἰχμάλωτος ὄντας, φωνάζει: «Θέλω τό καλό. Εἶμαι πλασμένος γιά τό καλό». Σ' αὐτή του τήν ἐπιθυμία βρίσκει σύμμαχο τό Νόμο. Λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Εὐρίσκω ἄρα τόν νόμον τῷ θέλοντι ἐμοί ποιεῖν τό καλόν, ὅτι ἐμοί τό κακόν παράκειται» (στ. 21). Δηλαδή: Διαπιστώνω λοιπόν, ὅτι σέ μένα, πού θέλω νά ἐκτελῶ τό νόμο (πού εἶναι τό καλό), σέ μένα εἶναι πρόχειρο καί εὔκολο τό κακό.

• Τί θέλει ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ; Θέλει τό καλό. Τί θέλω ἐγώ, ὅταν ὡς πλάσμα τοῦ Θεοῦ καί ὄχι ὡς θῦμα τῆς ἁμαρτίας σκέπτομαι; Θέλω τό καλό. Ἐννοῶ ποιόν βρίσκω μέσα μου; Τό Νόμο. Ἐννοῶ ταυτίζομαι μέ τό Νόμο, ἀφοῦ καί ἐγώ καί ἐκεῖνος τό ἴδιο θέλουμε.

• Ὅταν θέλω νά κάνω τό κακό, ποιόν συναντῶ; Τήν ἁμαρτία, τόν Πονηρό, πού μέ σπρώχνει μέ χίλια χέρια στήν ἀπόλαυσι τῆς ἁμαρτίας. Ὅταν θέλω νά κάνω τό καλό, ποιόν συναντῶ μπροστά μου; Τό Νόμο, πού ἔδωσε ὁ Θεός ἀκριβῶς γιά νά σηματοδοτῆται ἡ πορεία μου πρὸς

τήν ἀρετή. Ἐννοῶ συναντῶμαι μέ τό Νόμο στήν πορεία μου γιά τό καλό. Καί μ' αὐτή τήν ἔννοια, λοιπόν, ἐξηγεῖται ὁ στίχος: «Ἐμοί, τῷ θέλοντι τό καλόν, εὐρίσκω τόν νόμον» (στ. 21).

• Ὅταν ἀγωνίζομαι γιά τό καλό, χρειάζομαι βοήθεια. Μοῦ τήν προσφέρει ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ. Καί ἀποτελεῖ ἐγγύησι, ὅτι στό δρόμο τοῦ Θεοῦ βαδίζω, ἀλλά καί δέν μ' ἀφήνει νά ἐκκλίνω σέ ἀκρισίες ἢ ὑπερβολές. Ἐννοῶ «εὐρίσκω τόν νόμον», σημαίνει, τόν βρίσκω βοηθό μου. Δέν εἶναι ὁ Νόμος ἠθικός αὐτουργός στή διάπραξι τοῦ κακοῦ. Ἐναντίον ἦταν βοηθός, ὅσο βεβαίως γινόταν στήν ἀρχαία ἐποχή, κατά τήν ἐνέργεια τοῦ καλοῦ. Καί μ' αὐτή τήν ἔννοια ἄς ἐκκληφθῆ ὁ στίχος: «Ἐμοί, τῷ θέλοντι τό καλόν, εὐρίσκω τόν νόμον» (στ. 21).

• Ὅταν θέλω τό καλό, ἐπιστρέφω στή φυσική μου κατάστασι, στόν φυσικό Νόμο. Ἐννοῶ στυγνῆς στόν φυσικό Νόμο ἔρχεται καί ὁ ἄλλος Νόμος, ὁ γραπτός, ὁ Μωσαϊκός, ὁ ὁποῖος δέν ἀντιβαίνει στό νόμο τῆς συνειδήσεως. Ἐναντίον τόν διευκολύνει.

Ἡδονή ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ (στ. 22)

Σύζευξις ὑπάρχει ἀνάμεσα στόν ἄνθρωπο καί στό Νόμο τοῦ Θεοῦ. Ὅπως στή συζυγία ὑπάρχει καί ἀγάπη καί ἀρρηκτῆ σχέσις καί γλυκύτητα καί ἡδονή, ἔτσι καί στήν ἔνωσι τοῦ ἀνθρώπου μέ τό Νόμο. Δέν εἶναι αὐτός ὁ Νόμος σάν ἄλλους ἀνθρώπινους, πού εἶναι σκληροί. Εἶναι Νόμος ἀγάπης, πού ἀποβλέπει στήν τελεία ἀγάπη, στήν ἔνωσί μας μέ τόν Θεό.

• Μοῦ εἶναι εὐχάριστος ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ. Αὐτό τονίζει ὁ Παῦλος στόν ἐπόμενο στίχο τῆς Ἐπιστολῆς: «Συνήδομαι γάρ τῷ νόμῳ

του Θεοῦ κατά τόν ἔσω ἄνθρωπον» (στ. 22). Δηλαδή: Πολύ μάλιστα εὐχαριστοῦμαι μέσα μου γιά τό Νόμο τοῦ Θεοῦ.

Βρίσκω τόν ἑαυτό μου στό Νόμο καί ὁ Νόμος βρίσκει τή δικαίωσί του στό καλό «ἐγώ» μου, διότι «συνήδομαι». Εὐχαριστοῦμαι μέ τό Νόμο τοῦ Θεοῦ.

● Ἄν ἀγαπῶ ἀπλῶς τόν Θεό, μέ ἱερή καί θερμή ἀγάπη. Ἄγαπῶ καί τό Νόμο Του. Ὅταν κάποιος παίρνει γράμμα ἀπό ἀγαπημένο του πρόσωπο, ὁ μνηστήρας π.χ. ἀπό τή μνηστή του, σφίγγει τό γράμμα καί τό φιλάει. Νομίζει, ὅτι κοντά του ἔχει τό ἀγαπημένο του πρόσωπο. Ἔτσι ἡ ψυχή, πού εἶναι ἐρωτευμένη μέ τόν Θεό, χαίρεται σάν δέχεται τό Νόμο τοῦ Θεοῦ, εἶτε ἀκούει μυστικά τή φωνή του, εἶτε ἀνοίγει τήν Ἁγία Γραφή καί ἐντρυφᾶ, εἶτε τόν ἀκούει στήν Ἐκκλησία καί τόν ρουφάει.

Τήν εὐχαρίστησι αὐτή, τήν πνευματική ἡδονή, τήν αισθανόταν ἔντονα ὁ Ψαλμωδός: «*Ἡ δυνθεῖν αὐτῷ ἡ διαλογία μου, ἐγώ δέ εὐφρανθήσομαι ἐπί τῷ Κυρίῳ*» (Ψαλμ. 103,34). Τή γλυκύτητα, πού αισθάνεται ὁ ἔσω ἄνθρωπος ἀπό τό Νόμο τοῦ Θεοῦ περιγράφει μέ ζωηρές εἰκόνες ὁ Δαβίδ στόν 118ο ψαλμό, πού εἶναι ὁ ὕμνος τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ. Μία ἀπό τίς εἰκόνες: «*Ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τά λόγια σου, ὑπέρ μέλι τῷ στόματί μου*» (Ψαλμ. 118,103).

Γιατί μέ εὐχαριστεῖ ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ; Ἀπλῶς διότι εἶναι δοσμένος ἀπό τόν Θεό; Ὅχι μόνο. Ὁ Νόμος γιά μένα εἶναι:

● Τό φρένο, πού μέ συγκρατεῖ ἀπό τόν κατήφορο τῆς ἁμαρτίας.

● Ἡ προτροπή καί τό κίνητρο γιά τή λειτουργία τοῦ καλοῦ.

● Ἡ ὑπόσχεσις γιά τό μέλλον, ἡ βεβαία ὑπόσχεσις. Ὁ Νόμος πάντοτε περιέχει καί τήν «ἐπαγγελίαν» τοῦ Θεοῦ.

● Ἡ γλυκειά ἐνασχόλησις. Ὅπως εὐφραίνεται ὁ διψασμένος κοντά σέ γάργαρα πηγῆ, ἔτσι εὐφραίνεται ὁ ἄνθρωπος ρουφώντας ἀπό τήν πηγῆ τοῦ Θεοῦ, πού λέγεται Ἁγία Γραφή. Εἶναι μακάριος ὅποιος κάθεται «*παρά τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων*» (Ψαλμ. α΄ 3) καί ἀπολαμβάνει τό καθαρό νερό τοῦ Θεοῦ.

Τήν πνευματική ἡδονή ἀπό τό Νόμο τοῦ Θεοῦ δέν μπορεῖ νά τήν αισθανθῆ ὁ βρώμικος, ὁ ἄνθρωπος τῆς σάρκα καί τῆς ὕλης, ὅπως ἕνα

σκουλήκι δέν μπορεῖ νά ἐκτιμήσῃ ἕνα διαμάντι. Γι' αὐτό ὁ Παῦλος μιλάει ἐδῶ γιά τόν ἔσω ἄνθρωπο. «Συνήδομαι γάρ τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ κατά τόν ἔσω ἄνθρωπον» (στ. 22).

● Ἔσω ἄνθρωπος δέν εἶναι ὁ «καινός». Ὁ καινός ἄνθρωπος τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι σέ ὅλα καινός, καί ἐξωτερικά καί ἐσωτερικά. Ἔσω ἄνθρωπος εἶναι ὁ σκεπτόμενος συνετά. Αὐτός, πού, ὅπως λέει κόσμος, βλέπει τά πράγματα μέ τό μέσα μυαλό. Ὅχι κάτω ἀπό τήν ἐπήρεια τῆς ἁμαρτίας πού τυφλώνει, ἀλλά νηφάλια, ξάστερα.

Ὁ ἔσω ἄνθρωπος διαπιστώνει, ὅτι «τό κακόν παράκειται», ὅτι βρίσκεται πολύ κοντά του τό κακό, ὅτι παραμονεύει τό κακό, ὅτι κινδυνεύει νά γίνῃ ἕνα μέ τό κακό, ἀλλά στενάζει. Καί πάνω ἀπό τίς πρόσκαιρες καί ψεύτικες ἀγάπες τοῦ κακοῦ παραμένει βαθείᾳ ἡ πρώτη ἀγάπη: Ὁ Θεός, πού ἐμφανίζεται μέ τό Νόμο Του.

Ἄντιπαλότητα μέσα μου (στ. 23)

Ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ δέν περνάει χωρίς ἐμπόδια. Ἐφ' ὅσον ἀντίπαλος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ Διάβολος, εἶναι ἀναμενόμενο νά ὑπάρχη καί ἄλλος νόμος, πού πηγαίνει κόντρα στό Νόμο τοῦ Θεοῦ. Νόμος σημαίνει καί τρόπος κινήσεως καί ζωῆς, ἀλλά καί ἐξουσία.

● Μ' αὐτή τήν ἔννοια νόμος εἶναι καί ἡ ἁμαρτία. Νόμος, πού ἀντιστρατεύεται στό Νόμο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί στούς φυσικούς νόμους, ἐπί τῆ βάσει τῶν ὁποίων λειτουργεῖ ὁ ἄνθρωπος. Τήν τρομακτική ἀντιπαλότητα ἀνάμεσα στούς δύο κόσμους καί στούς δύο νόμους παρουσιάζει στόν ἐπόμενο στίχο ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Βλέπω δέ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου καί αἰχμαλωτίζοντά με ἐν τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου» (στ. 23). Δηλαδή: Βλέπω ὅμως ἄλλο νόμο στά μέλη μου νά ἀντιστρατεύεται στό νόμο τοῦ λογικοῦ μου, καί νά μέ αἰχμαλωτίζει στό νόμο τῆς ἁμαρτίας, πού κυριαρχεῖ στά μέλη μου.

Ἐπάρχει κάποιος νόμος πού μέ νικάει, μέ παρασύρει, μέ αἰχμαλωτίζει καί μέ κάνει σκλάβο στό νόμο τῆς ἁμαρτίας.

● Σάν νά μιλάει γιά δύο ἀντίθεους νόμους. Ὁ ἕνας εἶναι ἡ κακή μου ἐπιθυμία, ἡ ροπή πρὸς τό κακό. Ὁ ἄλλος εἶναι ἡ ἁμαρτία. Τελικά

ή επιθυμία με υποτάσσει στο νόμο της αμαρτίας. Ἡ ἐπιθυμία γίνεται κατεστημένο αμαρτωλό. Δουλεύω στο σκληρό αφεντικό, στην αμαρτία.

- Νόμος συνήθως ονομάζεται κάποιος κανόνας, πού αποσκοπεῖ νά βάλῃ τάξι.

- Ἐτσι ἔχουμε τούς νόμους τοῦ σύμπαντος, πού κρατοῦν σέ τάξι καί ἄρμονία τόν ἄστερόνετα οὐρανό.

- Ἐχουμε τούς νόμους τοῦ σώματος, πού κρατοῦν σέ ἄρμονική λειτουργία τόν ἀνθρώπινο ὄργανισμό.

- Ἐχουμε τούς νόμους τοῦ ζωικοῦ καί φυτικοῦ βασιλείου, πού ἐφαρμόζονται ἐπακριβῶς πολλές χιλιάδες χρόνια, χωρίς τά ζωα καί τά φυτά νά τούς παραβαίνουν.

- Ἐχουμε τούς νόμους τούς πολιτικούς, πού ἐπιβάλλουν τήν τάξι γιά μία ἄρμονική συνύπαρξι τῶν κοινωνιῶν.

- Ἐχουμε τούς νόμους τῆς ἐπιστήμης, πού ὀδηγοῦν σέ λογική τάξι καί πρόοδο τά ἐπιτεύγματα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας.

- Ἐχουμε πρό παντός τούς ἠθικούς νόμους, τούς νόμους τοῦ Θεοῦ, πού ἀποσκοποῦν στήν πνευματική ἄρμονία καί ἰσορροπία καί στόν αἰώνιο προορισμό τῶν ἀνθρώπων.

- Πῶς, λοιπόν, ἐδῶ ὁ ἀπόστ. Παῦλος ὀνομάζει νόμο καί τήν αμαρτία, πού ὄχι μόνο καταστρέφει τήν οἰανδήποτε ἡρεμία καί ἄρμονία, ἀλλά καί προκαλεῖ καταστροφή;

- Νόμος ἡ αμαρτία. Νόμος ἄνομος. Νόμος, πού ἔχει τά ὄργανά του. Νόμος ἀντίθετος. Νόμος παράλογος, ἀφοῦ εἶναι «ἀντιστρατευόμενος τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου» (στ. 23). Ὁ λογικός, ὁ σωστός ἄνθρωπος γνωρίζει ποιό εἶναι τό σωστό. Ἐπάρχει τό ἀντικειμενικά σωστό καί ἠθικό. Ἡ ἠθική καί ἡ λογική δέν ἀλλάζουν κατά ἐποχές. Ἐχουν σταθερούς βασικούς νόμους καί κανόνες. Τονίζει ὁ Παῦλος τήν ἀξία τοῦ φυσικοῦ νόμου καί τοῦ Νόμου τοῦ Μωσαϊκοῦ. Ἀποστομῶσνει ὄσους θέλουν αἴτιο τῆς αμαρτίας τό Νόμο.

Δ. Γ. Α.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
"ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ"

ΣΥΝΑΞΗ ΝΕΩΝ

ΑΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΠΕΡΑΧΩΡΑ ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ

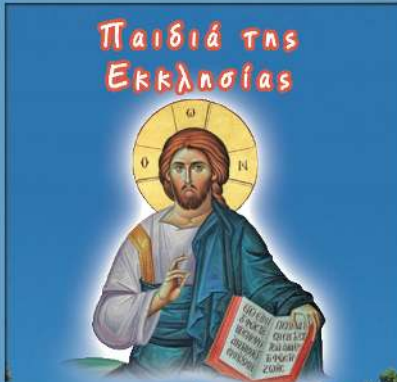
Αγόρια

δημοτικού
1 - 10 Ιουλίου
(9 ημέρες)

γυμνασίου - λυκείου
11 - 20 Ιουλίου
(10 ημέρες)

Κορίτσια

γυμνασίου - λυκείου
21 Ιουλίου - 3 Αυγούστου
(13 ημέρες)



Παιδιά της
Εκκλησίας

Ἡ συντροφιά μας
σε περιμένει
καί φέτος
με χαρά!

Καλοκαίρι
2022

Διπλώσεις γιά τήν κατασκίνωση

Μέχρι τίς
20 Ἰουνίου
γιά τά ἀγόρια.

Μέχρι τίς
30 Ἰουνίου
γιά τά κορίτσια.

Τηλ. 2103212713
6936941856
2109765440
e-mail:
info@ioannisvapist
is.gr

Ταχυδρομικά:
«Βαπτιστής»
Χριστοκοπίδου 12
10554 Ἀθήνα.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Πάντα χορηγεί

Μπορούμε νά μιλήσουμε γιά τό Ἅγιο Πνεῦμα; Ἄν Τό ζήσουμε, θά Τό κατανοήσουμε. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἠλιόλουστη ἀπό τό φῶς τοῦ Πνεύματος. Οἱ ἅγιοι Τό ζοῦν, φωτίζονται. Γι' αὐτό δέν πλανῶνται. Ἐμεῖς δέν μπορούμε νά δοῦμε τό φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Μποροῦμε ὅμως κάτι ἄλλο. Νά δοῦμε τίς ἐνέργειες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

- Τί ἦσαν οἱ Ἀπόστολοι; Πρόσωπα χαμηλῆς μορφώσεως, περιωρισμένων δυνατοτήτων. Πῶς ἔγιναν δυνατοί, ὥστε καμμία δύναμις νά μή μπορῇ ν' ἀντισταθῇ στό κήρυγμά τους; Μέσα τους κατεύγασε τό φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου» (Πράξ. β' 4). Πῶς ἐξηγεῖται ὅτι οἱ ἀγράμματοι ἔγιναν πάνσοφοι; ὅτι οἱ ἀλαλοὶ ἔγιναν πολύγλωσσοι; ὅτι οἱ ἀδύνατοι ἔγιναν ἰσχυροί;

- Ὁ θαυμασμός γίνεται πολυεθνικός στήν Πεντηκοστή. Ἀπό διάφορες φυλές ἀκοῦν καθένας στή γλῶσσα του τή μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Διερωτῶνται: «Πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν;» (Πράξ. β' 8).

- Νά δοῦμε τό Πνεῦμα τό Ἅγιο; Αἰσθητά δέν Τό βλέπουμε. Ἄν σοῦ πῶ «ἔλα νά δῆς τόν ἠλεκτρισμό», θά τόν δῆς; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἄν ἓνα σπίτι εἶναι θαυμάσια κατασκευασμένο, ἀλλά σύνδεσις μέ τό ρεῦμα δέν ἔχη γίνῃ, τότε λές:

—Πότε θά γίνῃ σύνδεσις; Πότε θά ἔρθῃ τό φῶς; Πότε θά πατήσουμε τό διακόπτη;

Ὁ Θεός τή μέρα τῆς Πεντηκοστῆς συνέδεσε μέ τό φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τήν Ἐκκλησία, πού ἤδη εἶχε κατασκευάσει ὁ Χριστός. Τά καλῶδια, πού

μεταδίδουν τό φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου καί οἱ ἁγιαστικές πράξεις τῆς Ἐκκλησίας.

- Πολλοί βλέπουν τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μέ μάτια σαρκικά. Δέν ζοῦν συνειδητά τήν χάρι. Δέν φταίει τό Φῶς. Φταίει ἡ συνείδησις, πού δέν χρησιμοποιοῖ τόν διακόπτη τῆς πίστεως, τῆς προσευχῆς καί τῆς προσοχῆς, γιά νά φωτιστῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο.

- Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο εἶναι ἡ ζωή. Ἄν ἡ φύσις μπορῇ νά ζήσῃ χωρίς τόν ἥλιο, ἂν τό κλουβί ἔχη ἀξία χωρίς τό πουλί πού κελαηδεῖ, ἂν τό σῶμα ζῆ χωρίς ψυχή, ἄλλο τόσο μπορεῖ νά ζήσῃ ὁ χριστιανός χωρίς Πνεῦμα Ἅγιο.

- Μεγάλη ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Πιό μεγάλη ἀπό τά Θεοφάνεια. Ἐκεῖ τό Πνεῦμα φανερώθηκε ὡς περισσότερο (Ματθ. γ' 16), πού πέταξε καί ἔφυγε. Στήν Πεντηκοστή ἔρχεται δυναμικά.

- Τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ τήν ἐκφράζει ὁ Πατέρας.

- Τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τήν ἐκφράζει ὁ Υἱός.

- Τό φῶς τῆς ἀλήθειας τοῦ Θεοῦ τό ἐκφαίνει τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, «Ἐλθέ, Πνεῦμα Ἅγιον, καί σκήνωσον ἐν ἡμῖν καί καθάρισον ἡμᾶς ἀπό πάσης κηλίδος».

Χριστός καί Ἑλλάδα στόλιζαν τήν καρδιά του!

Τήν 1η Μαΐου 2022 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Μητροπολίτης Δράμας Παῦλος. Ἐπίσκοπος πιστός καί δραστήριος. Ἐφυγε σέ ἡλικία 59 ἐτῶν. Καταγόταν ἀπό τή Νάουσα, Πόντιος στήν καταγωγή. Τήν ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς του καί λίγο πρίν βρισκόταν στή Νάουσα, στίς ἐορτές γιά τό ὀλοκαύτωμα τῆς Ναούσης, μαζί μέ

πολλούς επισκόπους με επί κεφαλής τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Ἰερώνυμο. Ὁ θάνατος προήλθε ἀπό ὀξύ καρδιακό ἐπεισόδιο. Λίγες ὥρες πρὶν λυγίση, στήν ἔπαλξι τοῦ ἄμβωνος τῆς Ναούσης ἐξεφώνησε τόν τελευταῖο του λόγο.

Στήν ἐξόδιο ἀκολουθία, πού τελέστηκε στίς 3 Μαΐου, τό ἀπόγευμα, στό Μητροπολιτικό Ναό Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Δράμας παρέστησαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἐκπρόσωποι ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πολλοί Μητροπολίτες καί Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἱ κληρικοί τῆς Μητροπόλεως Δράμας καί χιλιάδες λαοῦ.

Οἱ ὁμιλητές παρουσίασαν τήν μορφή τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Παύλου. Παρουσίασαν τό ποιμαντικό του ἔργο, τή δρᾶσι του γιά ἀνακαίνισι ἰ. Ναῶν καί ἰ. Μονῶν καί τήν ἀνέγερσι νέων, τή φιλανθρωπική του προσπάθεια, τήν ἀγάπη του γιά τόν Πόντο καί τόν **Ποντιακό Ἑλληνισμό**, τή σταθερότητα στίς ἀπόψεις του καί τήν προσφορά του γιά τήν πνευματική πρόοδο τῶν μελῶν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπό τήν ὁμιλία τοῦ ἀρχιγραμματέως τῆς ἰ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπισκόπου Ὡρεῶν π. Φιλοθέου, πα-

ραθέτουμε μικρό χαρακτηριστικό ἀπόσπασμα:

«*Πρώτιστα ὁ αἰόδιμος Μητροπολίτης Δράμας Παῦλος ἀγάπησε τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, στήν ὁποία παρέμεινε ἀφωσιωμένος ὅσο τίποτε ἄλλο. Καί τοῦτο γιατί γνώριζε ὅτι στήν Ἐκκλησία φανερόνεται ὁ Ἀναστάς Χριστός, τόν ὁποῖον ἔχει τόση ἀνάγκη ὁ κόσμος. Καί ἡ τελευταία ὁμιλία του, τό τελευταῖο του κήρυγμα, πού ἔγινε μόλις πρό τριῶν ἡμερῶν, τό περασμένο Σάββατο, ἐπί τῆ ἱερᾷ μηνίμῃ τῶν Ἁγίων ἐν Ναούση Νεομαρτύρων, ὑπῆρξε ἕνας ὕμνος πρὸς τόν **Ἀναστάντα Κύριο** καί τούς αὐτόπτες μάρτυρες τῆς παρουσίας Του, μία ἀληθινή ὁμολογία Πίστεως.*

“Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου, δόξα σοι!”, ἀναφώνησε ὁ μακάριος Μητροπολίτης καί συνέχισε: “Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό θεμέλιο τῆς πίστεώς μας... Ἡ ζωὴ τοῦ χριστιανοῦ εἶναι ὑπέροχη. Τό βλέπουμε στά ὀλόφωτα πρόσωπα τῶν ἁγίων τῆς πίστεώς μας. Ὁ χριστιανός, σύμφωνα μέ τούς λόγους τοῦ Χριστοῦ, ἀπό ἐδῶ ἔχει γευθῆ τῆς αἰωνίου ζωῆς: “Ὁ τόν λόγον μου ἀκούων καί πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον” (Ἰωάν. ε’ 24). Δέν εἶπε ὅτι θά ἔχει στό μέλλον, ἀλλ’ εἶπε ὅτι ἤδη ἔχει ζωὴν αἰώνια. Οἱ ἀπόστολοι καί οἱ ἅγιοι αἰσθάνονταν ἔντονα μέσα τους τήν πνευματική ἀνάστασις καί τήν **αἰώνια ζωὴ**, ὥστε περιφρονοῦσαν τόν σωματικό θάνατο. Αὕτη εἶναι ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας, νά ἐνώσει ὅλους τούς πιστούς μέ τό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. “Ὅλα τά ἄλλα εἶναι δευτερεύοντα”.

Αὐτά τά τελευταῖα λόγια τοῦ μακαριστοῦ Ἱεράρχου, ὁ “ἐπίλογος” τῆς πορείας του τό ἔτος 2022, εὑρίσκονται σέ ἄμεση σχέση μέ τόν “πρόλογο” τοῦ Ἐνθρονιστηρίου πρὸς ὑμᾶς λόγου του, πατέρες καί ἀδελφοί Δραμινοί, τό ἔτος 2005: “...Πάσχα Κυρίου εὐαγγελίζομαι ὑμῖν, ἀγαπητά τέκνα, μέ τήν ποιμαντορικὴν ράβδον, **δαδα τῆς Ὀρθοδοξίας**. Ἀμήν”. Καί ὁ λόγος του ὄντως ἐγένετο βέβαιος!».

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

Ἔτησία συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

34 χρόνια κατάληψις!

Μήπως ήρθε η ώρα τό Κράτος νά δώσῃ τά κλειδιά τῶν κτηρίων τῶν Ἀνωτάτων Ἰδρυμάτων στούς «**μπαχαλάκηδες**», στούς ἀναρχικούς, στούς ἀριστεροαυτόνομους, στούς ἀντιεξουσιαστές, στούς ἀριστούχους τῆς ἀληθείας, στούς ναρκοεγκληματικούς τύπους;

«Πάρτε, παιδιά, τά κλειδιά! Δικά σας τά κτήρια. Στολίστε τα μέ κάθε εἶδους “γκράφιτι”. Ἐπιπλώστε τα μέ βόμβες μολότωφ καί κάθε εἶδους ὄπλα. Βάλτε καί τούς μπράβους σας (τή δική σας ἀστυνομία!) νά περιφρουρῆ τίς καταλήψεις σας, νά ἀπαγορεύῃ στόν κ. πρύτανι καί στούς κ. καθηγητές νά εἰσέρχονται. Κάντε ἄνετα τά πάρτυ σας. Ἀφοδεύετε ὅπου θέλετε. Καί στό τέλος (ἂν ὑπάρχη τέλος!) μιᾶ ἐπιτροπή σας νά προσέρχεται στούς ἐξορίστους κανονικούς πρυτάνεις καί μέ τσεκούρια ὡς σημαία νά ἀπαιτήτε τήν ὑπογραφή τῶν... πτυχιῶν σας!...».

● Θεωρεῖτε τά παραπάνω ὑπερβολές; Καθόλου. Τό ξέρετε, ὅτι πανεπιστημιακό κτήριο τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης τό εἶχαν κάνει δικό τους στέκι οἱ μπαχαλάκηδες ἀναρχοαυτόνομοι **34 ὀλόκληρα χρόνια**; Αὐτό κι ἂν εἶναι **κατάληψις!** Μπήκαν νεαροί καί γέρασαν ἐκεῖ μέσα. Ποιός τολμοῦσε νά τούς βγάλῃ; Ποιός εἶχε τό θάρρος νά κάνῃ ἔξωσι στούς ἐγκληματικούς τύπους; Ποιός πρύτανις, ποιός καθηγητής, ποιοί νόμιμοι φοιτητές θά διακινδύνευαν τή σωματική τους ἀκεραιότητα γιά νά ἀνακατα-

λάβουν τό χῶρο, πού ἀνήκει στήν **Παιδεία** καί ὄχι στήν **ἀλητεία**;

● Μετά ἀπό 34 χρόνια κατάληψις ἐκδιώχθηκαν οἱ παράνομοι εἰσβολεῖς. Οἱ πρυτανικές ἀρχές ἀποφάσισαν νά μετατραπῆ ὁ χῶρος τῆς ἀσχήμιας σέ χῶρο **Βιβλιοθήκης**. Ἄρχισαν οἱ ἐργασίες κατασκευῆς τῆς!

● Καί λοιπόν; Ἡσύχασαν τά «καλόπαιδα»; Μέ γκασμάδες καί βαριοποῦλες γκρέμισαν τούς τοίχους τοῦ Πανεπιστημιακοῦ κτηρίου! Τί ἔπρεπε νά γίνῃ; Νά στέκουν οἱ ἀκαδημαϊκοί δάσκαλοι καί οἱ κανονικοί φοιτητές καί νά χειροκροτοῦν τούς βανδάλους;

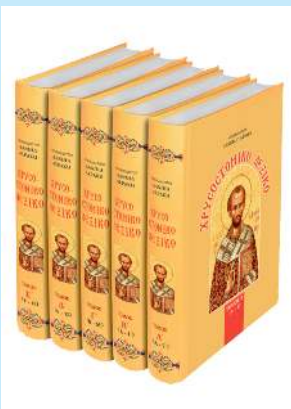
Γιατί τό σπίτι ὄλων ἀπαιτεῖ ἀσφάλεια καί μόνο οἱ Πανεπιστημιακές μονάδες πρέπει νά εἶναι χωρίς **περιφρούρηση**;

● Φωνάζουν οἱ ἀναρχοαυτόνομοι καί ἄλλα κακοποιά στοιχεῖα: «Θά ἔχουμε ἀστυνομία στά Πανεπιστήμια;».

● Ναί, κύριοι! Ἄλλ' ἡ **εἰδική Ἀστυνομία** δέν θά κατευθύνῃ τούς καθηγητές στό τί θά διδάσκουν, ἀλλά θά ἐξασφαλίζῃ τήν ἡρεμῆ εἴσοδο στά Πανεπιστήμια **μόνο** στούς φοιτητές καί τήν εὐπρεπή παιδεία τους. Ἄρκετά ὁ Νόμος ἀδράνησε φοβούμενος τή **βία τῆς ἀνομίας!**

Εἰδήσεις ἐγκλημάτων

Εἰδήσεις ἐγκλημάτων
Εἰδήσεις ἐγκλημάτων
Εἰδήσεις ἐγκλημάτων
Ἄ δελτία εἰδήσεων στά περισσότερα κανάλια στάζουν **αἷμα!** Ἄλλεπάλληες οἱ συνεντεύξεις καί οἱ ἐπισημάνσεις εἰδικῶν γύρω ἀπό τά **ἐγκλήματα** τῶν τελευταίων περιόδων. Κάθε μέρα βγαίνουν



Προσφορά Χρυσοστομικοῦ λεξικοῦ

Πνευματικό δῶρο σέ ὅσους ἀγαποῦν τούς ἁγίους Πατέρες.

● Στό Χρυσοστομικό λεξικό (5 πολυτελεῖς τόμοι) βρίσκεις σύντομη περικοπή τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου γιά κάθε λέξι (κείμενο, μετάφρασις καί περικοπή). Προσφέρεται στούς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ, ἀντί γιά τήν ἀρχική τιμή τῶν 100 εὐρώ, στή μοναδική τιμή τῶν 58 εὐρώ (συμπεριλαμβάνονται καί τά ταχυδρομικά ἔξοδα).

● Παραγγελίες στά τηλέφ.: 2103212713 καί 2109765440.

δημοσιογράφοι και δικηγόροι για τὰ τρία μικρά κοριτσάκια τῆς Πάτρας, πού πέθαναν χωρίς ἀκόμα νά ἔχουν ἐξιχνιασθῆ οἱ αἰτίες τῶν θανάτων καί τῶν τριῶν.

- Κάθε πρωὶ στὰ λεγόμενα «πρωινάδικα» ἀναλύονται ἀπό ψυχιάτρους, δημοσιογράφους καί δικηγόρους τὰ αἷτια τῆς δολοφονίας τῆς φαρμακοποιοῦ στήν Καβάλα ἀπό τόν σύζυγό της.

- Ἐπί ἓνα χρόνο ὅλα τὰ κανάλια ἀσχολοῦνται μέ τή γυναικοκτονία στὰ Γλυκά Νερά ἀπό τόν πιλότο, πού τελικά καταδικάστηκε σέ ἰσόβια δεσμά.

- Καθημερινά ἐπίσης ἀσχολοῦνται μέ τόν ἀνεκδιήγητο ὁδηγό, πού σκότωσε δύο ἐπιβαίνοντας σέ μηχανή στή Μονεμβασιά τῆς Λακωνίας.

- Γιά τήν νεαρή φοιτήτρια ἀπό τή Μακεδονία, πού τήν βίασαν καί τήν σκότωσαν στήν Κρήτη σκληροὶ ἀλῆτες, συνεχῶς ἀσχολεῖται ἡ τηλεόρασις, ἐνῶ οἱ γονεῖς της δέν ἔχασαν μόνο τήν κόρη τους: ἔχασαν καί κάθε οικονομική ἱκμάδα, ἀφοῦ εἶναι ὑποχρεωμένοι νά ἔρχονται στήν Ἀθήνα μέ τίς συχνές ἀναβολές τῆς δίκης.

- Εἶναι δεκάδες οἱ **γυναικοκτονίες** τόν τελευταῖο καιρό. Δέν ὀφείλονται ὅλες σέ ψυχονευρωτικά αἷτια. Οἱ περισσότερες στυγερές δολοφονίες συζύγων ὀφείλονται ἢ στήν ἔλλειψη **ἀληθινῆς ἀγάπης** ἢ σέ ἄγριους συζυγικούς καυγάδες καί ἐκρηκτικούς χαρακτήρες ἢ στήν παρεμβολή τρίτου προσώπου, πού ἡ ἐρωτική του παρουσία σκοτώνει τήν ἱερή συζυγική ἀγάπη.

- Πῶς θέλουμε νά ἔχουμε ζευγάρια ἐνωμένα καί ἀγαπημένα, ἂν δέν ἔχει μπῆ **ὁ Χριστός ἀνάμεσά τους**; Πῶς θά κάνουν ὑπομονή σέ δυσκολίες, ἀλλά καί σέ διαφωνίες, ἂν δέν ἔχουν τόν Χριστό ὡς πρώτη καί κοινὴ τους ἀγάπη; Πῶς μπορεῖ νά στηριχθῆ οικογένεια, ὅταν τό ζευγάρι ξεκινᾷ χωρίς τήν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας, χωρίς γάμο ἱερό μέσα στό ὅλο μυστήριο τοῦ Χριστοῦ, χωρίς ἀπόφασι θυσίας;

- Κάποτε τὰ **διαζύγια** σκότωναν τήν ἰερότητα τοῦ γάμου. Τώρα ὁ **ξεμυαλισμένος** (συνήθως) φτάνει στό σημεῖο νά σκοτώνη τή μητέρα τῶν παιδιῶν του.

Ἀγαπᾶμε καί συμπαθοῦμε

Θσο τό αἷμα χύνεται ποτάμι, ὅσο βομβαρδίζονται καί ἰσοπεδώνονται πόλεις στήν **Οὐκρανία**, ὅσο τὰ χωράφια της γίνονται ἀπέραντοι τάφοι, πού ρίχνονται τὰ θύματα τοῦ ἐγκληματικοῦ πολέμου, ὅσο θά ἀπειλῆ ὁ αὐταρχικός ἡγέτης τῆς Ρωσίας μέ πυρηνικές βόμβες ὅλο τόν πλανήτη, ὅσο ὁ πατριάρχης τῆς Ρωσίας θά εὐλογῆ τόν ἱμπεριαλιστικό φρικιαστικό πόλεμο τοῦ Πούτιν, ὅσο οἱ πρόσφυγες θ' ἀναγκάζονται νά ἐκπατρίζονται καί γυμνοὶ καί ἄστεγοι νά περιφέρονται σέ ἄλλες χώρες, ὅσο στήν Ἑλλάδα θά ὑπάρχουν φιλοπουντινικοί, πού οὔτε λέξι συμπαθείας δέν βρίσκουν γιά τὰ θύματα, γιά τόν ἄμαχο πληθυσμό, ὅσο ἀκόμα καί θρησκευτικά ἔντυπα βρίσκουν λόγους νά δικαιολογήσουν τήν πρωτοφανῆ ἐγκληματική εἰσβολή τοῦ Πούτιν στήν Οὐκρανία, **τόσο** οἱ πιστοὶ χριστιανοί, ἄνθρωποι τῆς εἰρήνης, τῆς καταλλαγῆς, ἀλλά καί τῆς συμπαθείας, δέν θά παύσουν νά προσεύχονται γιά τήν **εἰρήνη** στήν Οὐκρανία, νά **συμπαρίστανται** στόν δοκιμαζόμενο λαό της καί νά ὑψώνουν οὐρανομήκη τή φωνή τῆς **διαμαρτυρίας** τους, σάν τή φωνή τότε τοῦ Θεοῦ: .

—Καῖν, Καῖν! Γιατί σκοτώνεις τόν ἀδελφό σου;

- Γιά κανένα ἐπιθετικό πόλεμο ὁ πιστός δέν βρίσκει δικαιολογία.

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιά τό 2022

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος **2022**.

- Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

- Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

- Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

- Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβλημα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**